

Descriptors

Josep M. Fonalleras (Girona, 1959), ha publicat narrativa, reculls d'articles d'opinió, literatura infantil i diferents novel·les. Destaquem *La millor guerra del món* (1998), *August i Gustau* (2001) i *Climent* (2013). Entre altres premis, ha obtingut el Just Casero, el Ciutat de Palma, l'Octavi Pellissa, el Vaixell de Vapor i el Premi de la Crítica Serra d'Or. És columnista a *El Periodico* i a *El Punt Avui*.

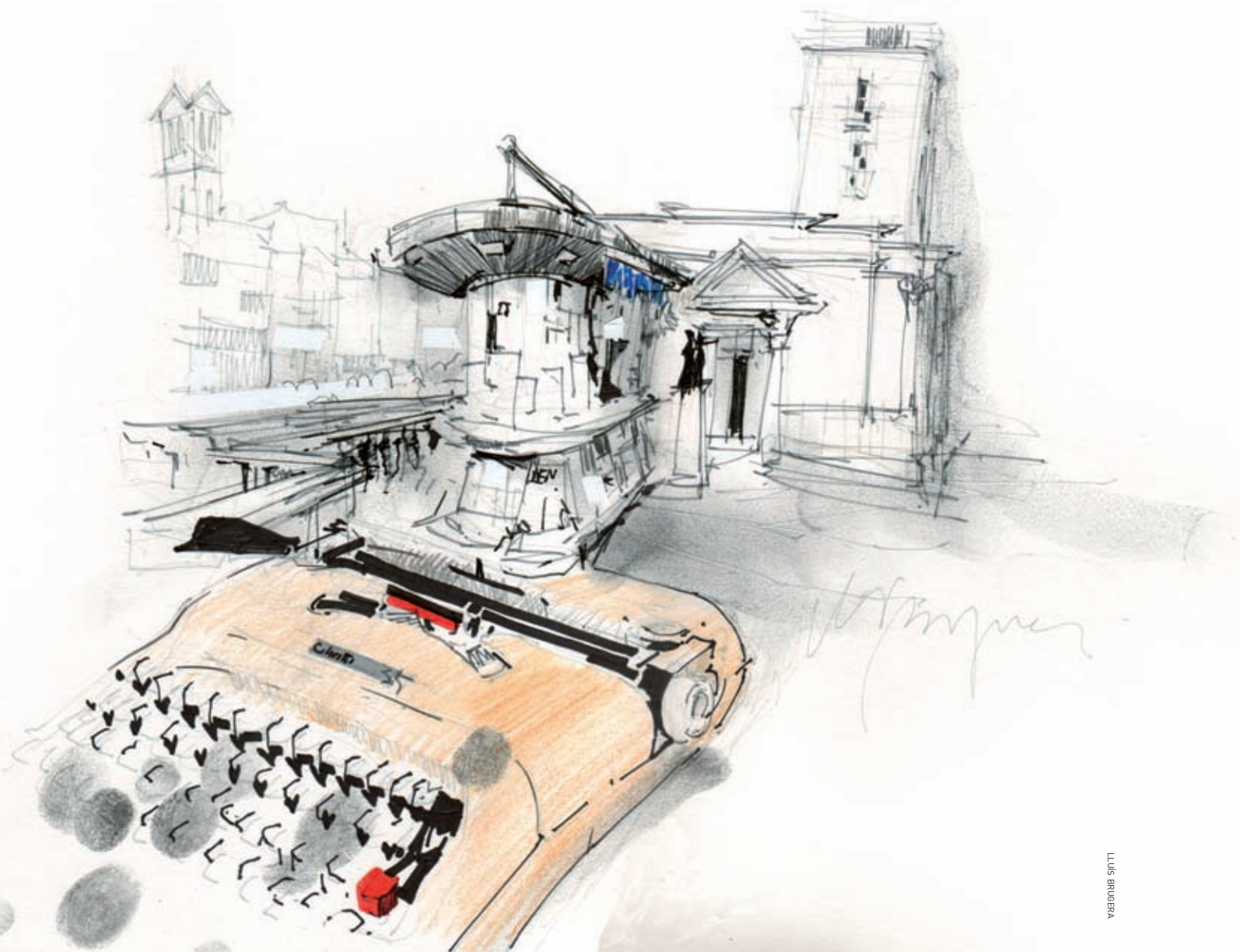
Una *Lettera 35* a la rambla de Girona

He escrit uns quants articles i moltes evocacions sobre la rambla de Girona. De fet, un dels reculls que vaig publicar fa anys es deia *Un sofà a la riba*, el lloc des d'on em mirava el món quan hi vivia. Amagava la idea de tenir un observatori més aviat còmode que em permetia estar atent al que passava i opinar sobre el bé i el mal i tota la resta. Hi havia un sofà, certament, i la riba era la de l'Onyar, un riu amb el qual he conviscut al llarg de bona part de la meua vida. L'he vist crescut i dòcil, brut i mudat, amable i esquerp.

Aquesta escenografia hi era, però jo escrivia a la vora de la rambla, a l'altra banda d'un pis molt estret. La rambla també és un riu, una llera. A vegades, estrictament fluvial (amb els aiguats esdevenia un braç armat que et mantenia captiu a casa); molts cops, aparador d'un altre corrent, el de la gent que hi passa, que hi festeja, que s'hi asseu, que hi balla, que hi desfila.

Més enllà de les cròniques, ben poques vegades he fet servir —parlo ara de ficció— el material que s'acumulava en el record de la casa on vivien els

Amagava la idea de tenir un observatori que em permetia estar atent al que passava i opinar sobre el bé i el mal i tota la resta

LLUIS BRUGERA

meus pares. Fins fa ben poc, en un llibre que es titula *La sala d'estar és un camp de futbol*, no he entrat de nou en el pis i en els records que hi tinc desats. És un relat a partir de fets reals, és clar, un recorregut per la meva infantesa. Conté, doncs, molt poca invenció, en el sentit en què estem acostumats a entendre aquest terme. Alhora, però, qualsevol retorn, qualsevol reconstrucció, no deixa de tenir el punt just d'allunyament i, en conseqüència, de la ficció que es dóna quan formalitzem un record.

I, de fet, aquest pis i aquesta rambla —i el riu, és clar— formen part de la meva educació sentimental, fins a un nivell que ara no sabria dir. És aquí, en una Olivetti, una Lettera 35 de color beix que després guardava en un estoig, on vaig escriure, al moble que era una llibreria amb un suport que feia de tauleta, les meves primeres històries. La resta és literatura..

JOSEP M. FONALLERAS

Qualsevol retorn no deixa de tenir el punt just d'allunyament i de la ficció que es dóna quan formalitzem un record